

jeg har havt den Ære at fremsøre, at der visse vil blive iagttaget i denne Henseende Alt, hvad Forholdene tillade, og at man vel skal vogte sig for at gjøre disse Bestemmelser strengere end netop nødvendigt. Dette er ogsaa i Soldvæsenets egen Interesse; thi, jo mere compliceret det hele System er, jo mere man gjør det til en kunstig Driftsplan — hvad der ikke behøves, thi det kan godt være en meget simpel Driftsplan, — desto vanskeligere bliver Controllen at udøve for Opsynet.

At den Forandring, som tilsigtes ved denne Lov, forudsætter en lignende Forandring i den tilsvarende Lov, der i 1850 blev givet for Hertugdømmet Slesvig, har jeg betragtet som en saadan Selsfølge, at jeg ikke har antaget det nødvendigt, at give Loven nogen udtryffeligt Tilføining derom. Dette skete heller ikke ved Loven af 22de Decbr. 1850, skjøndt denne dog ikke indskrænkede sig blot til at stadfæste, hvad der allerede ved den foreløbige Lov var indført i Danmark, og ogsaa bestod i Slesvig, men jo netop gjorde en Forandring, idet den tilføiede en Beskatning efter Driftsplan; og dog fandt man det ikke nødvendigt, at betinge denne Forandrings Indførelse for Danmark af en tilsvarende Forandring i den for Hertugdømmet Slesvig i Kraft traadte Beskatning. Jeg troer altsaa, at der virkelig foreligger det høitærede Thing et Præcedens for ikke at tilføie en saadan § 3, som den af det ærede Udvalg foreslaaede. Imod Realiteten af denne Paragraph har jeg imidlertid Intet at erindre, forsaavidt selve Tanken angaaer, uden alene, at den er overflødig; hvad derimod Redactionen af den foreslaaede § 3 angaaer . . .

Formanden: Jeg maatte maaffee gjøre opmærksom paa, at § 3 ikke endnu foreligger til Behandling.

Finansministeren: Om Forladelse! Jeg skal da forbeholde mig senere at komme tilbage dertil.

Funder: Det ærede Medlem af Udvalget, som før udtalte sig, berørte, at der herskede nogen Frygt blandt Brændeviinsbrænderne for, at Brændeviinsafgiften, naar den nye Lov maatte udkomme, muligens ikke skulde blive saa regelmæssigt erlagt paa Landet. Jeg skal tillade mig med et Par Ord at udhæve, hvad

der, saavidt jeg har kunnet forstaae, især har givet Anledning til denne Frygt, og hvorledes man har meent, at den noget kunde beroliges. Man har nemlig meent, at det var ikke uden Betænknelighed, naar den nye Forandring blev indført, at Loven af 7de Februar d. A., hvortil Udkastet refererer sig, med Hensyn til de Beskatningsmaader, som skulde blive bestaaende, savner al Tidsbestemmelse. Forsaavidt der løses Afgift for en enkelt Brænding, tæler Loven ikke om, hvorlænge en saadan Brænding maa være, og man har troet, at, naar den vedkommende Brændeviinsbrænder kunde være berettiget til at brænde paa en Brænding kortere eller længere Tid efter eget Forgodtbefindende, kunde dette give Anledning til Misligheder. Dette har imidlertid ikke tidligere viist sig, men Forholdene ere ogsaa fortiden noget anderledes, end de vilde blive; thi Afgiftserlæggelse efter Brænding har hidtil kun fundet Sted i Kjøbstæderne, og paa Landet har man brugt Tidsbeskatningssystemet, saa at der ikke har været Leilighed til at erfare, hvorvidt den omtalte Frygt maatte være grundet. I Kjøbstæderne finder en saa jævnlig Control Sted, at det er aldeles ligegyldigt, om der fastsættes en Tid for hver Brænding eller ikke. Men, naar Tidsbeskatningssystemet ophører, saa har man meent, at man paa Landet kunde ville benytte den nævnte Afgiftsmaade, og at det da vilde kunne give Anledning til Misligheder, at der ikke er fastsat nogen Tid, hvori en enkelt Brænding maa vedvare. Jeg troer imidlertid ikke, at denne Maade at erlægge Afgiften paa, vil kunne finde Sted paa Landet. Ved enkelt Brænding forstaaes der Brænding af eet Mæstekar, eller af flere, dog at hvert kun benyttes een Gang. Men naar der løses Afgift af flere Mæstekar, saa ligger det i Brænderidriftens Natur, at Mæstningen ikke kan påabegyndes til samme Tid i alle Karrene, men maa foregaae efterhaanden, og efter Lovgivningen skulde de Kar, som ikke ere i Brug, være forsegledede. Heraf vil følge, at, naar der indmæstkes i det første Kar, maae de andre staae forsegledede en kort Tid. Efterhaanden som Karrene skulde bruges, maa Soldvæsenet træde til, for at borttage Seglene, og saaledes vilde Soldvæsenets Mellemkomst idelig gjøres nødvendig,